

**Wyrok z dnia 10 czerwca 1997 r.
II UKN 176/97**

Wyłączony jest zbieg świadczeń wojskowych ze świadczeniami z zaopatrzenia powszechnego (art. 7 i 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin - Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Zbigniew Myszka, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 1997 r. sprawy z wniosku Franciszka M. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w K. o rentę inwalidzką, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 grudnia 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Franciszek M. odwołał się od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w K. z dnia 1 marca 1996 r. dotyczącej waloryzacji wojskowej renty inwalidzkiej. Ubezpieczony zarzucił, iż organ rentowy nie wypłaca mu zwiększonego świadczenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania i wyjaśniła, że ubezpieczony posiada prawo do renty inwalidzkiej I grupy bez związku ze służbą wojskową i z tego tytułu pobiera rentę inwalidzką w wysokości 80% podstawy wymiaru. Jest także inwalidą III grupy z tytułu wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową, jednakże wypłacane jest świadczenie wyższe, którym jest renta I grupy z ogólnego stanu zdrowia. Do podstawy wymiaru wliczona jest należność za stopień wojskowy. Ubezpieczony ma stopień plutonowego.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 27 czerwca 1996 r. oddalił odwołanie Franciszka M. i ustalił, że zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.) renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do I grupy - 80% podstawy wymiaru. Ubezpieczony został zaliczony w 1995 r. do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową, nie zgodził się na poddanie badaniom lekarskim dla ewentualnego ustalenia wyższej grupy inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową, zatem przysługiwałoby mu świadczenie w łącznej wysokości 50% podstawy wymiaru. Z art. 22 ust. 2 ustawy wynika bowiem, że rentę inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało między innymi wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą. Ubezpieczonemu wypłacane jest świadczenie z ogólnego stanu zdrowia z tytułu I grupy, jako świadczenie wyższe. [...]

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 6 grudnia 1996 r. oddalił rewizję ubezpieczonego i podzielił stanowisko Sądu I instancji, że decyzja organu rentowego o wypłacaniu ubezpieczonemu wyższego

świadczenia według I grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia jest zgodna z przepisami ustawy z 10 grudnia 1993 r. oraz nie narusza art. 20 i 22 tej ustawy. Również podnoszony przez ubezpieczonego zarzut niewłaściwego obliczenia okresu jego służby wojskowej jest chybiony, bo gdyby nawet wynosiła ona, jak twierdzi ubezpieczony - 4 lata, a nie, jak wynika z akt wojskowych [...] - 3 lata, 11 miesięcy i 24 dni, to uwzględniając fakt, że do podstawy wymiaru świadczenia wlicza się, między innymi, uposażenie za stopień wojskowy, stawka tego uposażenia przy danym stopniu wojskowym wzrasta skokowo w zależności od wysługi do 2 lat, powyżej 2 lat, powyżej 5 lat. Zatem ubezpieczony zarówno z wysługą 3 lat, 11 miesięcy i 24 dni, jak i 4 lat mieści się w tej samej grupie (powyżej 2 lat).

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł kasację od powyższego wyroku, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 20, 22 i 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin oraz prawa procesowego - art. 233 § 1, 328 § 2 i 382 KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna. W rozpoznawanej sprawie nie doszło do naruszenia art. 22, 23 i 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r., Nr 10, poz. 36 ze zm.), co bardzo starannie uzasadnił Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, bowiem ubezpieczonemu wypłacane jest świadczenie korzystniejsze według I grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia niż renta inwalidzka III grupy w związku ze służbą wojskową. Art. 53 ustawy reguluje sposób przeliczenia przysługujących dotychczas wojskowych świadczeń rentowych i emerytalnych według nowych zasad, które zgodnie z art. 7 ustawy nie pozwalają na zbieg świadczeń wojskowych ze świadczeniami z zaopatrzenia powszechnego. Sąd Apelacyjny wykazał, że wypłacane ubezpieczonemu świadczenie wynika z prawidłowo wyliczonej podstawy jego wymiaru. Kasacja zawiera w załączniku wyliczenie strat ubezpieczonego również z pięciu poprzednich decyzji organu rentowego z lat 1991-1995, które nie stanowiły przedmiotu rozpoznania w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko obu Sądów rozpoznających przedmiotową sprawę w wyniku odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 10 grudnia 1993 r., że w sprawie tej nie doszło do naruszenia prawa materialnego. Naruszenie natomiast przepisów prawa procesowego, zarzucone w kasacji poprzez wskazanie trzech przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, nie zostało przez ubezpieczonego niczym uzasadnione. Z kasacji nie wynika na czym miałyby polegać to naruszenie. Samo wskazanie przepisów proceduralnych bez uzasadnienia i powiązania tych naruszeń z ustalonym przez Sądy stanem faktycznym sprawy, czyni taką kasację niezrozumiałą i uniemożliwia zbadanie zarzutów. Kasacja ubezpieczonego nie odpowiada - w tym zakresie - wymaganiom z art. 393³ KPC.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC orzekł, jak w sentencji.

=====